

Ruh halimin güvercin tedirginliği Niçin hedef seçildim?

HRANT DİNK

Başlarken bir not: Hiç işlemediğim "Türklüğü aşağılamak" suçundan 6 aya mahkum oldum. Şimdi artık son çare olarak Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne gidiyorum. 17 Ocak tarihine kadar avukatlarım başvuruyu gerçekleştirecekler ve benden de başvuruya eklemek için olayların gelişimini anlatan bir yazı istediler. Ben de dosyaya konacak bu yazıyı kamuoyuyla paylaşmayı uygun gördüm. Çünkü benim için AİHM'in kararı kadar ve hatta ondan daha fazla Türkiye toplumunun vicdani kararı önemli. Birkaç hafta sürecektir bu yazı dizisindeki bazı bilgileri ve ruh halimi muhtemelen AİHM'e başvurmak mecburiyetinde kalmasaydım ilelebet kendime de saklayabilirdim. Ama madem ki iş bu noktaya kadar geldi olan biten herşeyi paylaşmak galiba en iyisi...

Sadece benim değil, sadece Ermenilerin de değil... Tüm kamuoyunun merak ettiği ve sormaktan kendini alamadığı soru şu: "Türklüğü aşağılamak suçlamasıyla 301'den soruşturma ya da dava açılan hemen herkes için bir biçimiyle teknik ya da hukuki çözüm bulundu ve dava mahkumiyete varmadan daha ilk celseelerde sonuçlandı da, Hrant Dink niye 6 aya mahkum oldu?"

Hafif atlatılanlar...

Bu aslında yanlış bir tespit ya da gereksiz bir soru değil.

Anımsanırsa eğer Orhan Pamuk için dava celsesi başlamadan daha, "Ne yapılabilir de dava düşürülebilir?" diye az takla atılmadı.

Kimine göre Adalet Bakanlığı'nın yargılama için izin vermesi gerekiyordu, dolayısıyla oraya sormak gerekirdi. Nitekim öyle de yapıldı.

Topun kendisine atıldığını gören Adalet Bakanı ise sıkışmışlığın arasında bir yandan Pamuk'a ateş püskürdü, bir yandan da ortaya çıkıp "Ben böyle bir şey demedim" demesi için çağrılarda bulundu.

Sonuçta "Pamuk davası"nın ilk celsesi gerçekleşti ve bu ilk duruşma esnasında yaşanan vandalist saldırılarla Türkiye dünyaya rezil olunca, davanın ikinci celsesi aynı şekilde yaşanmasın diye de ikinci celsenin yapılmasına bile gerek kalmadan dava düşürüldü ve Pamuk'un 301 macerası teknik bir çözümle sona erdirilmiş oldu.

Benzer sürecin daha hafifi ise Elif Şafak davasında yaşandı.

Öncesinde hayli patirtisi koparılan dava daha ilk celsesinde, Şafak'ın mahkemeye görünmesine bile gerek kalmadan, sona erdirildi. Bu teknik çözümlerden herkes memnundu. Başbakan Tayyip Erdoğan dahi Şafak'a telefon açıp geçmiş olsun dileğinde bulundu.

Benzer "Hafif atlatmaları" Ermeni Konferansı'nın sonrasında yazdıkları nedeniyle haklarında "Türklüğü aşağılamak" suçlamasıyla dava açılan gazeteci ve akademisyen arkadaşlar da yaşadılar.

Cevaplanamayan...

Bu davaların bu şekilde hafif atlatılmış olmasını kışkırdığım sanılmasın. Aksine bu davaların ya da soruşturmaların açılmış olması dahi mağdurları

açısından çok ağır bir bedeldir ve tüm bu davalardan yargılanan arkadaşların yaşamış oldukları haksızlığı ne gibi bir ağırlık taşıdığını en iyi bilenlerdenim ve paylaşanlardanım.

Benim derdim onların davalarında gösterilen kaygı ve telaşın, Hrant Dink davasında niçin gösterilmediğini sorgulamak ve cevaplamak.

Nitekim gördük ki, bu hafif atlatmalar Hükümet'e bir tür opsiyon verdi ve 301'in kaldırılmasını isteyen Avrupa Birliği'nin baskısı karşısında, "Sonuçları güzel" bu uygulamalar örnek olarak gösterilebildi ancak Hükümet'in 301'e ilişkin elinin kolunun bağlı kaldığı ve Avrupa Birliği yetkililerine herhangi bir cevap yetiştiremediği tek örnek ise Hrant Dink'in mahkumiyet almış olması oldu.

Konu o davaya geldiğinde diller kilitlendi.

Sahi, "Türklüğü aşağılamak suçlamasıyla 301'den soruşturma ya da dava açılan hemen herkes için bir biçimiyle teknik ya da hukuki çözüm bulundu ve dava mahkumiyete varmadan daha ilk celseelerde sonuçlandı da, Hrant Dink, üstelik de hiç suç işlemediği bir yazısında, niçin 6 aya mahkum oldu?"

Ermeni olmamın rolü

Evet, bu cevaba hepimizin ihtiyacı var! Özellikle de benim.

Sonuçta bu ülkenin bir yurttaşım ve ısrarla herkesle eşit olmak istiyorum.

Ermeni olduğum için kuşkusuz bundan önce birçok olumsuz ayrımcılıklar yaşadım.

Sözgelimi 1986 yılında Denizli 12. Piyade Alayı'na kısa dönem askerlik (8 aylık) için gittiğimde, devremdeki tüm arkadaşlarıma yemin töreninden sonra erbaş rütbesi taktılar ve bir tek beni ayırıp er olarak bıraktılar.

İki çocuk sahibi koca bir adamdım, umursamamam gerekiyordu belki. Üstelik bir tür rahatlık dahi sağlamıştı. Nöbet ya da daha zorlu görevler de verilmeyecekti.

Amma velakin fena koymuştu bu ayrımcılık. Tören sonrasında herkes ailesiyle mutluluğunu paylaşırken, teneke barakanın arkasında, tek başıma iki saat boyunca ağladığımı hiç unutamıyorum.

Alay komutanımın odasına çağırıp, "Üzülme, bir sorunun olursa gel bana" deyişi hâlâ belleğimde bir yara.

301'den yargılanış, aklanış ya da mahkum oluş bir rütbe takdimi değil hiç kuşkusuz.

Dolayısıyla "Onlara verilmediğine göre bana da verilmemeliydi", hele hele de "Bana verdiklerine göre onlara da verilmeliydi" arayışında asla olamam.

Ama ayrımcılığa uğramanın tecrübeleriyle pişmiş biri olarak ussal refleksimin şu soruyu sormaktan da hiç geri durmadığını itiraf etmeliyim:

"Benim Ermeni olmamın bu sonuçta bir rolü oldu mu?"

Bildiklerim ve sezdiklerim

Bu soruya karşılık, bildiklerimi ve sezdiklerimi yan yana getirdiğimde verebileceğim bir cevap var elbet.

Özeti de şu: Birileri karar verdi ve "Bu

Hrant Dink artık çok olmaya başladı... Ona haddini bildirmek gerek" diyerek harekete geçti.

Kabul ediyorum, kendimi ve Ermeni kimliğimi çok merkeze alan bir iddia bu. Abarttığım öne sürülebilir.

Ne var ki benim ruhsal algılamam bu... Elimdeki veriler ve yaşadıklarım bana bu iddiam dışında bir seçenek bırakmıyor.

İyisi mi şimdi bana düşen tüm yaşadıklarımı ve sezgilerimi sizlere aktarmak. Sonrası sizin bileceğiniz.

Haddimin bildirilmesi

Öncelikle Hrant Dink'in "Çok olmasına" biraz açıklık getireyim.

Dink zaten epey bir süredir dikkatlerini çekiyor, canlarını sıkıyordu. 1996 yılıyla birlikte, *Agos*'u çıkardığından beri Ermeni toplumunun sorunlarını dile getirirken, haklarını talep ederken ya da tarihin konuşulmasına ilişkin Türk resmi tezinin hoşuna gitmeyen kendi duruşunu sergilerken, arada bir çizmeyi aştığı olmuyor değil. Ancak asıl bardağı taşıran damla 6 Şubat 2004 tarihinde *Agos*'ta yayınlanan "Sabiha Gökçen" haberi oldu.

Dink imzasıyla ve "Sabiha Hatun'un sırrı" başlığıyla verilen haberde Gökçen'in Ermenistanlı akrabaları konuşuyor ve Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçen'in aslında yetimhaneden alınmış bir Ermeni yetim olduğunu iddia ediyorlardı.

Bu haber, Türkiye'nin en çok satan gazetesi *Hürriyet*'te 21 Şubat 2004'te *Agos*'tan alıntılanıp manşetten verilince olanlar oldu ve Türkiye'de yer yerinden oynadı.

15 günü aşkın bir süre tüm köşe yazarları habere ilişkin olumlu, olumsuz yorumlarda bulundular, değişik kesimlerden değişik beyanatlar verildi. Tüm bunların içinde en önemlisi ise Genelkurmay Başkanlığı'nın yaptığı yazılı açıklama oldu.

Genelkurmay bu haberi yapanlara karşı "Böyle bir sembolü amacı ne olursa olsun tartışmaya açmak, milli bütünlüğe ve toplumsal barışa karşı bir cürümdür" açıklamasıyla tepki koyuyordu.

Onlara göre bu haberi yapanlar art niyetliydi, Türk kadınının miti ve sembolü haline dönüştürülmüş bir kişinin Türklüğünü birden bire onun üstünden çekerek o kimlikte deprem yaratmaya çalışıyorlardı.

Kimdi bu densizler, kimdi bu Hrant Dink? Ona haddi bildirilmeliydi!

Resmi sohbe davet

Genelkurmay bildirişi 22 Şubat Pazar günü yayınlandı.

Evimde, televizyon haberlerinden dinledim uzun bildirişi.

O gece çok rahat değildim. Ertesi gün muhakkak birşeyler olacağını seziyordum. Nitekim tecrübelerim ve sezgilerim beni yanıltmadı.

Ertesi gün sabahın erken saatinde çaldı telefonum.

İstanbul Vali yardımcılarında biri arı-

yordu. Sert bir tonla, habere ilişkin elimdeki belgelerle Valiliğe beklediğini bildirdi.

"Bu çağrının hangi amaçla yapıldığını?" sorduğumda ise "Sohbet etmek ve elinizdeki belgeleri görmek" şeklinde yanıtladı.

Tecrübeli gazeteci dostlarımı aradım, bu çağrının hangi anlama geldiğini sordum.

"Bu tür sohbetlerin gelenekten olmadığı gibi bunun yasal bir prosedür de olmadığını ancak elimdeki belgelerle davete icabet etmemin doğru olacağını" telkin ettiler.

Dikkatli olmalıydım

Tavsiyeye uydum ve elimdeki belgelerle birlikte Vali Yardımcısı'nın yanına gittim.

Hayli nazikti Vali Yardımcısı.

İçeri buyur ettiğinde, odasında biri bayan iki kişi daha oturuyordu. Nazikçe "Onların kendisinin yakınları olduğunu, sohbetimizde hazır bulunmalarında bir mahzur görüp görmediğimi?" sordu.

"Bir mahzur görmediğimi" söyleyip oturduğumda zaten ortamın nazikliğini kavramıştım.

Hiç beklemeden girişi yaptı Vali Yardımcısı.

"Hrant bey" diyordu "Siz, tecrübeli bir gazetecisiniz. Daha dikkatli haber yapmanız gerekmez mi? Sonra böyle haberlere ne gerek var? Bakın ortalık nasıl allak bullak oldu. Hayır, biz sizi biliyoruz ama sokaktaki adam ne bilsin? Bu tür haberleri başka bir niyetle yapıyorsunuz sanabilir. Bakın şu elimdeki evrakı görüyor musunuz? Ermeni Patriği'nin bir başvurusu vardı, bazı internet sitelerinde Ermeni toplumunun bazı kurumlarına yönelik bazı densizler terör sayılabilecek girişimlerde bulunmaya çalışıyorlarmış. İşte biz de onları aradık ve Bursa'da bulduk, sonunda adalete de teslim ettik. Ama bakın işte sokaklar ne gibi insanlarla dolu. Bu tür haberlere daha dikkat etmek gerekmez mi?"

Vali Yardımcısı'nın bu girişle başladığı sohbe, odadaki misafirlerden erkek olan da katıldı ve ondan sonra da zaten sözü bir daha başkasına bırakmadı.

Vali Yardımcısı'nın sözlerini daha da net bir üslupla bu kez o yineledi.

Dikkatli olmamı, ülkeyi ve ortamı gerecek girişimlerden kaçınmamı telkin ediyordu:

"Sizin yazdığınız bazı yazılardan, her ne kadar üslubunuza katılmasak da, niyetinizin kötü olmadığını anlayabiliyoruz, ancak herkes bunu böyle anlamayabilir ve toplumun tepkisini üzerinize çekebilirsiniz" diyerek de beni kerelerce uyarıyordu.

Ben ise haberi hangi niyetle yaptığımı anlatmakla yetindim.

Birincisi ben gazeteciymdim ve bu bir gazeteciyi heyecanlandıracak bir haberdirdi.

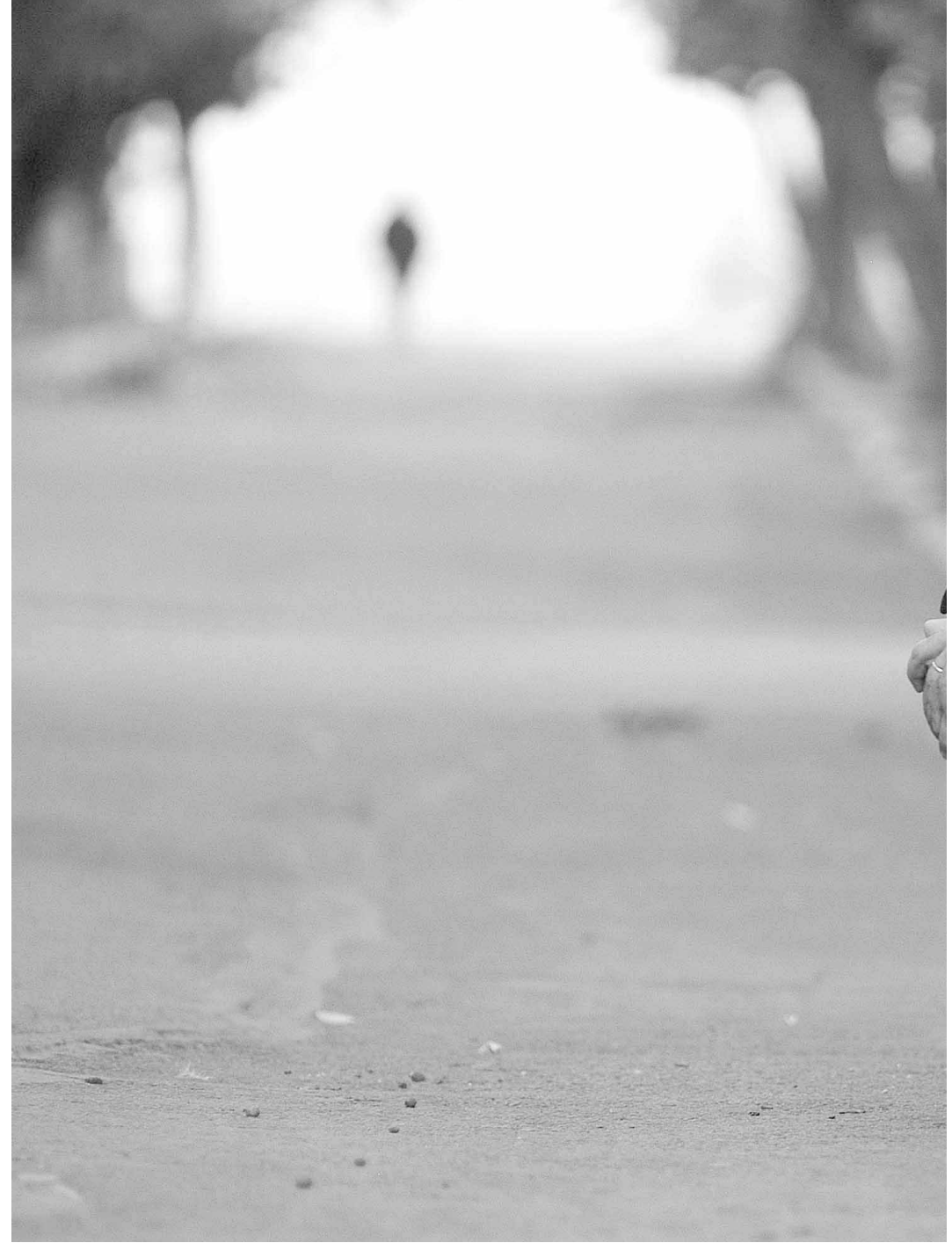
İkincisi de, Ermeni sorununu hep ölenler üzerinden konuşmak yerine biraz da

kalanlar ve yaşayanlar üzerinden konuşmayı denemek istiyordum.

Ama görüyordum ki kalanlar üzerinden konuşmak daha zordu!

Odadan ayrılacaktım ki götürdüğüm belgeleri görmek ya da almak için ısrar bile etmediklerini farkettiler. Belgeleri isteyip istemediklerini onlara ben anımsattım ve verdim.

Zaten de konuşmaların içeriğinden, beni hangi amaçla oraya çağırdıkları belliydi.

Haddimi bilmeliydim... Dikkatli olmalıydım... Yoksa iyi olmazdı!

Artık hedefteyim

Hakikaten de sonrası iyi olmadı.

Valiliğe çağrıldığımın ertesi gününden itibaren birçok gazetede birçok köşe yazarı Ermeni kimliği üzerine yazmış olduğum deneme serisinin içinde geçen "Türk'ten boşalacak o zehirli kanın yerini dolduracak temiz kan, Ermenilerin Ermenistan'la kuracağı asil damarında mevcuttur" cümlesini cımbızlayarak, bununla Türk düşmanlığı yaptığımı ortak bir kampanyayla dile getirmeye başladılar. Bu yayınların ardından ise 26 Şubat günü İstanbul Ülkü Ocakları İl Başkanı Levent Temiz'in başını çektiği bir grup ülkücü, *Agos*'un kapısına gelecek aleyhime sloganlar attı ve tehditlerde bulundu.

Polis gösterinin olacağını önceden haber almıştı. *Agos* içinde ve kapısında gereken önlemleri aldı.

Tüm televizyon kanalları ve gazete muhabirleri de haberdar edilmişlerdi, hepsi *Agos*'un önündeydi.

Grubun kullandığı sloganlar çok netti: "Ya sev ya terk et", "Kahrolsun ASALA", "Bir gece ansızın gelebiliriz".

Grubun lideri Levent Temiz'in yaptığı konuşmada hedef açık ve seçikti: "Hrant

Dink, bundan sonra bütün öfkemizin ve nefretimizin hedefidir, hedefimizdir."

Grup gösterisini yapıp dağıldı. Ama ne hikmetse o gün ve ertesi gün herhangi bir televizyon kanalında (Kanal 7 hariç), herhangi bir gazetede (Özgür Gündem hariç) haber geçilmedi.

Belli ki Ülkücü grubu *Agos*'un kapısına yönlendiren güç, basını ve medyayı da o olumsuz görüntü ve sloganların ardından blokaj altına -bir iki fireyle- almayı başarmıştı.

Tehlikenin eşiğinde

Agos'un önünde benzer bir gösteri de birkaç gün sonra kendilerini "Asılsız Ermeni İddialarıyla Mücadele Federasyonu" olarak adlandıran grup tarafından yapıldı.

Ardından da devreye o güne değin hiçbir

popülaritesi olmayan Av. Kemal Kerinçsiz ve onun başkanlığını yaptığı Büyük Hukukçular Birliği girdi. Kerinçsiz ve arkadaşları Şişli Cumhuriyet Savcılığı'na giderek, hakkımda suç duyurusunda bulundular. Bu başvuruyla birlikte, Türkiye'nin itibarını bütünüyle zedeleyen 301 davalarına da hız verilmiş oldu. Benimle ilgili ise yeni ve tehlikeli bir süreç başlıyordu.

Gerçi ben hayatım boyunca hep tehlike-

söylediğim için "Türklüğü aşağılamak" suçlamasıyla üç yıldan beri yargılanıyordum. Duruşmaların gidişatından dahi habersizdim. Hiç ilgilenmiyordum. Urfa'dan avukat arkadaşlar gıyabımda yürütüyorlardı celseleri.

Şişli Savcısı'na gidip ifade verdiğimde de hayli umursamazdım. Sonuçta yazdığımı ve niyetime güveniyordum. Savcı, yazımın sadece birbaşına hiç bir şey anlaşılmayan o cümlesini değil, yazının

bunu çok net olarak anlayacaklardı.

Nitekim işte, bilirkişi olarak tayin edilen İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden oluşan üç kişilik heyetin mahkemeye sunmuş olduğu rapor da bunun böyle olduğunu gösteriyordu.

Endişelenmem için bir sebep yoktu, davanın şu ya da bu aşamasında muhakkak yanlıştan dönülecekti.

"Ya sabır" çeke çeke...

Ama dönülmedi.

Savcı, bilirkişi raporuna rağmen cezalandırılmamı istedi.

Ardından da hakim altı ay mahkumiyetime karar verdi.

Mahkumiyet haberini ilk duyduğumda, kendimi, dava süresi boyunca beslediğim ümitlerimin acı tazyiki altında buldum. Şaşkındım... Kırgınlığım ve isyanım had safhadaydı.

"Bak şu karar bir çıksın, bir beraat edeyim, siz o zaman bu konuştuklarınıza, yazdıklarınıza nasıl pişman olacaksınız" diye dayanmışım günlerce, aylarca.

Davanın her celsesinde "Türkün kanı zehirlidir" dediğim dile getiriliyordu gazete haberlerinde, köşe yazılarında, televizyon programlarında.

Her seferinde "Türk düşmanı" olarak biraz daha meşhur ediliyordum.

Adliye koridorlarında üzerime saldırıyordu faşistler, ırkçı küfürlerle.

Pankartlarla hakaretler yağdırıyorlardı. Yüzlerceyi bulan ve aylardır yağın telefon, email, mektup tehditleri her seferinde biraz daha artıyordu.

Tüm bunlara "Ya sabır" çekip, beraat kararını bekleyerek dayanıyordum.

Karar açıklandığında nasıl olsa gerçek ortaya çıkacak ve bu insanlar yaptıklarından utanacaklardı.

Tek silahım samimiyetim

Ama işte karar çıkmıştı ve tüm ümitlerim yıkılmıştı.

Gayrı, bir insanın olabileceği en sıkıntılı konumdaydım.

Hakim "Türk Milleti" adına karar vermişti ve benim "Türklüğü aşağıladığı" hukuken tescillemişti.

Her şeye dayanabilirdim ama buna dayanmam mümkün değildi.

Benim anlayışımla, bir insanın birlikte yaşadığı insanları etnik ya da dinsel herhangi bir farklılığı nedeniyle aşağılaması ırkçılıktı ve bunun bağışlanır bir yanı olamazdı.

İşte bu ruh haliyle, kapımda hazır bekleyen ve "Daha önce dile getirdiğim gibi ülkeyi terk edip etmeyeceğim"i teyit etmek isteyen basın ve medyadan arkadaşlara şu açıklamada buldum:

"Avukatlarıma danışacağım. Yargıtay'da temyize başvuracağım ve gerekirse Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne de gideceğim. Bu süreçlerden herhangi birinden aklanamazsam ülkemi terk edeceğim. Çünkü böylesi bir suçla mahkum

olmuş birinin benim kanaatimce aşağıladığı diğer yurttaşlarla birlikte yaşama hakkı yoktur."

Bu sözleri dile getirirken yine her zamanki gibi duygusaldım. Tek silahım samimiyetimdi.

Kara mizah

Ama gelin görün ki beni Türkiye insanının gözünde yalnızlaştırmaya ve açık hedef haline getirmeye çalışan derin güç, bu açıklamama da bir kulp buldu ve bu kez de yargıyı etkilemeye çalışmaktan hakkımda dava açtı. Üstelik bu açıklamayı tüm basın ve medya vermişti ama onların gözüne batan ille de Agos'takiydi. Agos sorumluları ve ben, bu kez de yargıyı etkilemekten yargılanır olduk.

"Kara mizah" dedikleri bu olsa gerek.

Ben sanığım, bir sanıktan daha fazla kimin yargıyı etkileme hakkı olabilir ki?

Ama bakın şu komikliğe ki sanık bu kez de yargıyı etkilemeye çalışmaktan yargılanıyor.

"Türk Devleti adına"

İtiraf etmeliyim ki ülkemdeki "Adalet sistemi"ne ve "Hukuk" kavramına olan güvenim fazlasıyla sarsılmıştı.

Demek ki, bu ülkenin Yargı'sı bir çok devlet adamının ve siyasetçinin de dile getirmekten çekinmediği gibi bağımsız değildi.

Yargı yurttaşın haklarını değil, Devlet'i koruyor.

Nitekim şundan bütünüyle emindim ki, hakkımda verilen kararda da her ne kadar millet adına deniyor olsa da, şu çok açık ki millet adına değil, devlet adına verilmiş bir karardı bu. Dolayısıyla, avukatlarım Yargıtay'a başvuracaklardı, ama bana haddimi bildirmeye karar vermiş derin güçlerin orada da etkili olmaları garantisi neydi?

Hem sonra zaten, Yargıtay'dan hep doğru kararlar mı çıkıyordu?

Azınlık Vakıfları'nın mülklerini ellerinden alan haksız kararlara aynı Yargıtay imza atmamış mıydı?

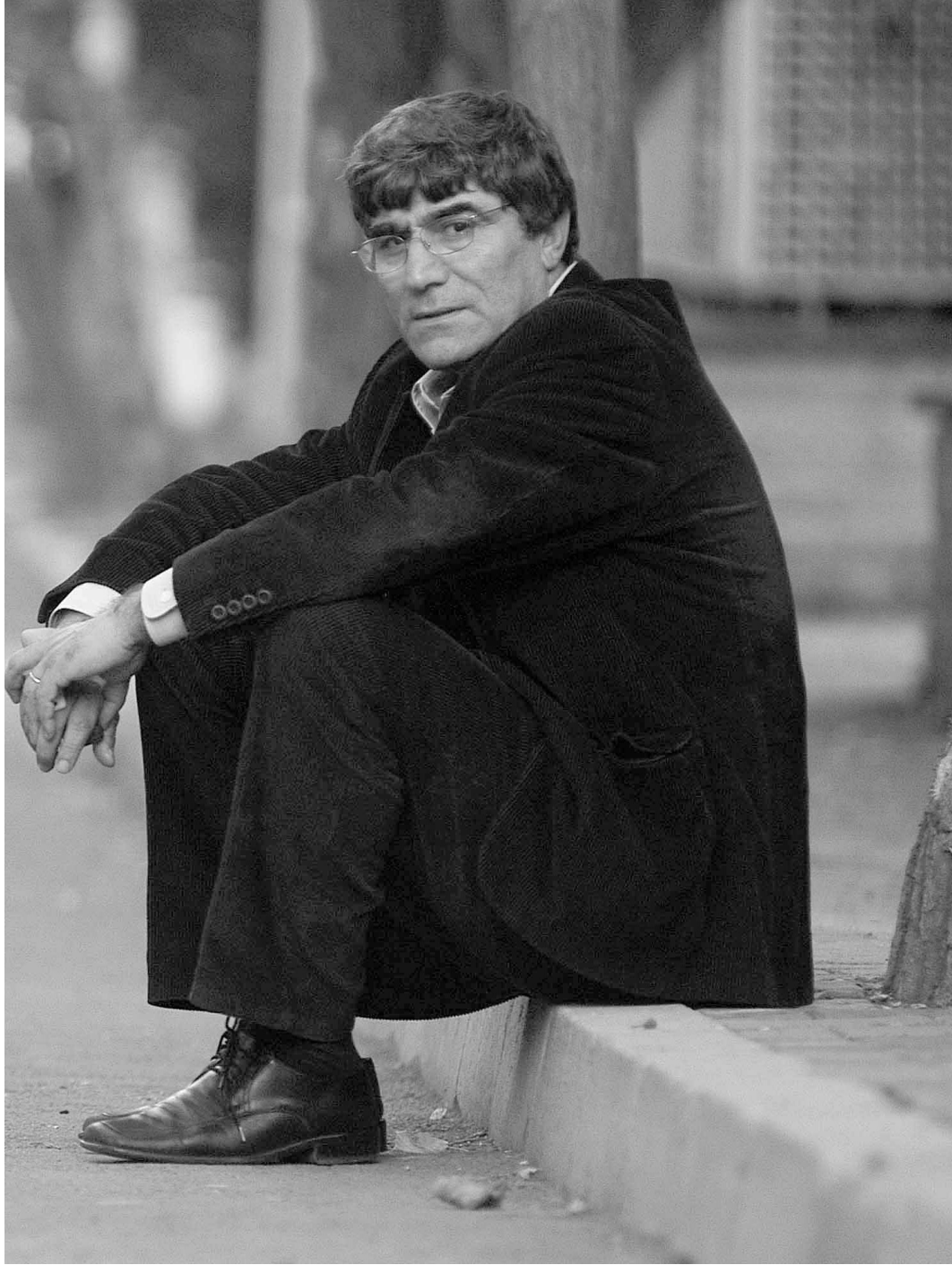
Başsavcının çabasına rağmen

Nitekim işte başvuruda bulduk da ne oldu?

Yargıtay Başsavcısı tıpkı bilirkişi raporunda olduğu gibi suç unsuru bulunmadığını belirtti ve beraatimi istedi ama Yargıtay yine de beni suçlu buldu.

Ben yazdığımdan ne kadar eminsem Yargıtay Başsavcısı da o kadar okuyup anladığından emindi ki, karara da itiraz etti ve davayı Genel Kurul'a taşıdı.

Ama, ne diyeyim ki, bana haddimi bildirmeye soyunmuş olan ve muhtemelen de davamın her kademesinde bilemeyeceğim yöntemlerle varlığını hissettiren o büyük güç, işte yine perde arkasındaydı. Nitekim Genel Kurul'da da oy çokluğuyla benim Türklüğü aşağıladığım ilan edildi.

lerin etrafında dolaşmıştım. Ya tehlikeler beni çok sevmişti, ya ben tehlikeleri... Ve işte yine uçurumun kıyısındaydım. Peşimde tekrar birileri vardı.

Onları seziyordum.

Ve onların Kerinçsiz ekibiyle sınırlı ve salt onlardan oluşacak denli sıradan ve görünür olmadıklarını çok iyi biliyordum.

Ruh halimin güvercin tedirginliği

Başlangıcında, "Türklüğü aşağılamak" suçlamasıyla Şişli Cumhuriyet Savcılığı'nca hakkımda başlatılan soruşturmadan tedirginlik duymadım.

Bu ilk değildi. Benzer bir davaya zaten Urfa'dan aşınaydım. 2002 yılında Urfa'da gerçekleşen bir konferansta yaptığım konuşmada "Türk olmadığımı... Türkiyeli ve Ermeni olduğumu"

bütününe değerlendirdiğinde, benim "Türklüğü aşağılamak" gibi bir niyetimin bulunmadığını kolaylıkla anlayacaktı ve bu komedi de bitecekti.

Soruşturma sonunda bir dava açılmayacağına kesin gözüyle bakıyordum.

Kendimden emindim

Ama hayret işte! Dava açılmıştı.

Yine de iyimserliğimi kaybetmedim.

O kadar ki, telefonla canlı olarak bağlandığım bir televizyon programında, beni suçlayan avukat Kerinçsiz'e "Çok heveslenmemesini, bu davadan herhangi bir ceza yemeyeceğimi, eğer ceza alırsam bu ülkeyi terk edeceğimi" dahi dile getirdim. Kendimden emindim, gerçekten yazımda Türklüğü aşağılamak gibi bir niyetim ve kastım -hiç ama hiç- yoktu. Dizi yazılarımın tamamını okuyanlar

Güvercin gibi

Şu çok açık ki, beni yalnızlaştırmak, zayıf ve savunmasız kılmak için çaba gösterenler, kendilerince muradlarına erdiler. Daha şimdiden, topluma akıttıkları kirli ve yanlış bilginin tesiriyle Hrant Dink'i artık "Türklüğü aşağılayan" biri olarak gören ve sayısı hiç de az olmayan önemli bir kesim oluşturdular.

Bilgisayarımın güncesi ve hafızası bu kesimdeki yurttaşlar tarafından gönderilen öfke ve tehdit dolu satırlarla yüklü. (Bu mektuplardan birinin Bursa'dan postalandığını ve yakın tehlike arzemesi açısından da hayli kaygı verici bulduğumu ve tehdit mektubunu Şişli Savcılığı'na teslim etmeme rağmen bugüne değin herhangi bir sonuç alamadığımı yeri gelmişken not düşeyim.)

Bu tehditler ne kadar gerçek, ne kadar gerçek dışı? Doğrusu bunu bilmem elbette mümkün değil.

Benim için asıl tehdit ve asıl dayanılmaz olan, kendi kendime yaşadığım psikolojik işkence.

"Bu insanlar şimdi benim hakkımda ne düşünüyor?" sorusu asıl beynimi kemiren.

Ne yazık ki artık eskisinden daha fazla tanınıyorum ve insanların "A bak, bu o Ermeni değil mi?" diye bakış fırlattığını daha fazla hissediyorum.

Ve refleks olarak da başlıyorum kendi kendime işkenceye.

Bu işkencenin bir yanı merak, bir yanı tedirginlik.

Bir yanı dikkat, bir yanı ürkeklik.

Tıpkı bir güvercin gibiyim...

Onun kadar sağıma soluma, önüme arkama göz takmış durumdayım. Başım onunki kadar hareketli... Ve anında dönecek denli de süratli.

İşte size bedel

Ne diyordu Dışişleri Bakanı Abdullah Gül? Ne diyordu Adalet Bakanı Cemil Çiçek?

"Canım, 30'ın bu kadar da abartılacak bir yanı yok. Mahkum olmuş hapse girmiş biri var mı?"

Sanki bedel ödemek sadece hapse girmiş gibi...

İşte size bedel... İşte size bedel...

İnsanı güvercin ürkekliğine hapsedmenin nasıl bir bedel olduğunu bilir misiniz siz ey Bakanlar..? Bilir misiniz..?

Siz, hiç mi güvercin izlemezsiz?

"Ölüm-Kalım" dedikleri

Kolay bir süreç değil yaşadıklarım... Ve ailece yaşadıklarımız.

Ciddi ciddi, ülkeyi terk edip uzaklaşmayı düşündüğüm anlar dahi oldu.

Özellikle de tehditler yakınlarıma bulaştığında...

O noktada hep çaresiz kaldım.

"Ölüm-Kalım" dedikleri bu olsa gerek. Kendi irademden direnişçisi olabilirdim ama herhangi bir yakınımın yaşamını tehlike altına atmaya hakkım yoktu. Kendi kahramanım olabilirdim, ama bırakın yakınımı, herhangi bir başkasını tehlikeye atarak, yiğitlik yapmak hakkına sahip olamazdım.

İşte böylesi çaresiz zamanlarımda, ailemi, çocuklarımı toplayıp, onlara sı-

ğındım ve en büyük desteği de onlardan aldım. Bana güveniyorlardı.

Ben nerede olursam onlar da orada olacaktı.

"Gidelim" dersem gelecekerdi, "Kalalım" dersem kalacaklardı.

Kalmak ve direnmek

İyi de, gidersek nereye gidecektik?

Ermenistan'a mı?

Peki, benim gibi haksızlıklara dayanamayan biri oradaki haksızlıklara ne kadar katlanacaktı? Orada başım daha büyük belalara girmeyecek miydi?

Avrupa ülkelerine gidip yaşamak ise hiç harcam değildi.

Şunun şurasında üç gün Batı'ya gitsem, dördüncü gün "Artık bitse de dönsem" diye sıkıntıdan kıvranan ve ülkesini özleyen biriyim, oralarda ne yapardım?

Rahat bana batardı!

"Kaynayan cehennemler"i bırakıp, "Hazır cennetler"e kaçmak her şeyden önce benim yapıma uygun değildi.

Biz yaşadığı cehennemi cennete çevirmeye talip insanlardandık.

Türkiye'de kalıp yaşamak, hem bizim gerçek arzumuz, hem de Türkiye'de demokrasi mücadelesi veren, bize destek çıkan, binlerce tanıdık tanımadık dostumuza olan saygımızın gereği idi.

Kalacaktık ve direnecektik.

Bir gün gitmek mecburiyetinde kalırsak ama... Tıpkı 1915'teki gibi çıkacaktık yola... Atalarımız gibi... Nereye gideceğimizi bilmeden... Yürüyerek yürüdükle-ri yollardan... Duyarak çileyi, yaşayarak ızdırabi...

Öylesi bir serzenişle işte, terk edecektik yurdumuzu. Ve gidecektik yüreğimizin değil, ama ayaklarımızın götürdüğü yere... Her neresiyse.

Ürkek ve özgür

Dilerim böylesi bir terk edişi hiç ama hiç yaşamak mecburiyetinde kalmayız. Yaşamamak için fazlasıyla umudumuz, fazlasıyla da nedenimiz var zaten.

Şimdi artık Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuruyorum.

Bu dava kaç yıl sürer, bilemem.

Bildiğim ve beni bir miktar rahatlatan gerçek şu ki, hiç olmazsa dava bitene kadar Türkiye'de yaşamaya devam edeceğim.

Mahkemeden lehime bir karar çıkarsa kuşkusuz çok daha sevineceğim ve bu da demektir ki artık ülkemi hiç terk etmek zorunda kalmayacağım.

Muhtemelen 2007 benim açımdan daha da zor bir yıl olacak.

Yargılanmalar sürecektir, yeniler başlayacak. Kimbilir daha ne gibi haksızlıklarla karşı karşıya kalacağım?

Ama tüm bunlar olurken şu gerçeği de tek güvencem sayacağım.

Evet kendimi bir güvercinin ruh tedirginliği içinde görebilirim, ama biliyorum ki bu ülkede insanlar güvercinlere dokunmaz.

Güvercinler kentin ta içlerinde, insan kalabalıklarında dahi yaşamlarını sürdürürler.

Evet biraz ürkekçe ama bir o kadar da özgürce.